

Catalunya i Espanya.

Una història que es repeteix

El 28 de juny de l'any 2010 és ja una data històrica. Després d'una "deliberació" que ha durat quatre anys, el Tribunal Constitucional espanyol ha dictat sentència contra l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que havia estat aprovat pel Parlament de Catalunya, per les Corts espanyoles i en referèndum pel poble de Catalunya. Un tribunal, d'altra banda prou deslegitimadament, esmena la voluntat del poble i dels seus representants democràticament escollits. Se n'ha parlat tant que no cal entrar en detalls, mireu-nos-ho en perspectiva històrica.

Des del segle XIII Catalunya comptava amb unes corts i un sistema polític en el qual el rei per ser reconegut havia de jurar el compliment de les lleis pròpies del país, les "constitucions", que donaven drets a les persones i a les institucions. A partir de 1479, amb els Reis Catòlics, Catalunya passava a formar part de la monarquia hispànica i, tot i que es mantenien les institucions i les lleis pròpies, s'iniciava un procés de tensió pels intents d'un major control per part del poder reial tal com es produïa a Castella. La tensió es convertia de tant en tant en conflicte obert fins al trencament temporal, com succeí amb la revolta dels Segadors de 1640.

Fou, però, el 1714 quan la imposició militar de Felip V de Borbó va comportar la supressió del sistema polític català. El Decret de Nova Planta de 1716 deia que s'havia de fer "tabla rasa" del passat i crear de nou segons el sistema castellà. La raó principal era que aquell antic sistema limitava la voluntat centralitzadora de l'Estat. La repressió va ser personal, política i cultural contra la llengua. Només va quedar el dret civil.

La recuperació de l'autonomia no arribaria fins el 1931 i s'estrucava brutalment el 1939. Es va reemprendre el 1979, però sempre sota sospita, no fos que Catalunya es diferenciés excessivament, com s'explicità el 1982 amb la LOAPA (Ley Orgànica de Armonización del Proceso Autonómico), que després resultà que una part era inconstitucional. I arribem al 2006 amb un nou Estatut que feia petits passos endavant, que ja fou retallat i del que finalment ara encara n'escapen un tros més. La conclusió simple és que no es pot admetre que Catalunya tingui certes competències que qüestionin el control dels òrgans fonamentals de l'Estat

Els parlamentaris catalans en l'elaboració de l'estatut de Núria, el 1931.

sobre tot el "territori nacional". Evidentment, això significa negar que Catalunya sigui una nació.

Després de més de 500 anys, no ha variat el concepte d'Estat forjat des de Castella i en aquest sentit ja deu ser hora que tothom se n'adoni que no és un problema de fer pedagogia, d'explicar-se, sinó que és una qüestió de poder. En el fons és el reconeixement vergonyant que Catalunya és indispensable pel manteniment d'Espanya, sobretot en recursos econòmics, i que la fragilitat de la cohesió de l'Estat fa que no es pugui deixar a mans de la lliure voluntat dels pobles que el formen sinó que només s'assegura amb la capacitat d'intervenció del poder central. Aquesta darrera reflexió és la mateixa que feia el Comte-duc d'Olivares al rei Felip IV en un "Memorial" de l'any 1624 on li proposava quins havien de ser els camins per ser l'autèntic rei de tota Espanya i així convertir-se en el monarca més poderós de la terra.

Jaume Dantí i Riu

- MERCERIA
- PERFUMERIA
- GÈNERES DE PUNT
- OBJECTES DE REGAL
- PAPERERIA
- PERIÒDICS

Gema

Telèfon 93 844 89 31
Plaça de l'Ajuntament
SANTA EULÀLIA DE RONÇANA